

Bilag II.

Former for Vinbeskatning.

(Af *Birck*).

Medens *Vintolden* overalt begrundes som en *Luxusafgift*, idet den jo rammer *indførte* Varer, forholder det sig noget anderledes med den *indenlandske* Afgift af Vin, idet denne paalægges i *vinproducerende* Lande, hvor Vinen er billig og Forbruget stort, og hvor en indenlandsk Afgift af hjemmeproduceret Vin er af stor *finansiel* Betydning.

Denne Afgift hører historisk og naturligt hjemme i de vinproducerende Lande, hvor den spiller en Rolle som f. Eks. Accise af Roesukker eller af Øl; at den udstrækkes videre, skyldes to Ting, *dels* at man ad kunstig Vej fremstiller Vin — Kunstvin —, *dels* at Frugtvine ere blevne Konkurrenter til Druvinen og *dels* endelig at Likører, Cognacer og andre i *Smag* forædlede Former for 8 Graders Spiritus have faaet en stor Udbredelse og jo utvivlsomt afgive et godt Skatteobjekt.

En *indenlandsk* Afgift har nu sine Vanskeligheder, bl. a. kræver den en Kontrol, der kun sjælden er fuldstændig. For at den kan blive rationel, maa *Produktionen* være paa faa Hænder, saaledes at de Produktionssteder, der skulle kontrolleres, ere faa; med andre Ord: kun for Varer, der ere under Stordriftens Tegn og helst tilmed under et faktisk Monopol, er den indenlandske Afgift fuldt tilfredsstillende, kun der kan Kontrollen blive fuldt effektiv og dermed Skatten ensartet og retfærdig. For Varer derimod, der som Vin produceres og sælges en gros af Hundreder, ja Tusinder, der ville Kontrolreglerne vanskelig blive tilstrækkelige, uden at blive meget generende.

Der er forskellige Former for denne Afgift:

I. Arealsskat: Den simpleste bliver i Vinlandene en Beskatning af den Jord, der anvendes til Vinproduktion. Dette var den oprindelige Form, enten som en simpel Arealsskat, der da er forskellig i de forskellige Egne af Landet, eller en Arealsskat efter Vinens Kvalitet. Dette krævede en Række Byrder paa Vinbonden, naar Vinbjergene skulde klassificeres, og denne Form har derfor mistet sin Betydning. I Danmark er den jo udelukket.

II. En Næringsafgift: Afgiften paalægges den, der sælger Vin:

a) *Detallister* og *Skænkeværter* betale en Afgift, der enten kan være *fast*, som vor Afgift af Brændevinssalg, en Skat, der har alle Brændevinssalgens Fejl, at hvile tungest paa de mindste Forretninger, eller variere efter Omsætningen. Her har vi to Former, *enten* efter Omsætningens *Kvantitet*, idet Afgift betales efter hvor mange Liter Vin, der sælges, eller efter *dens Værdi*, hvor der da betales en vis Procent af Omsætningens Bruttoværdi (i Sydtykland kaldes denne Skat for „Ohmgeld“). I Würtemberg betales der 11 pCt. af Bruttoomsætningen i „Ohmgeld“.

b) Nogle Steder have vi en Afgift paa *Grossisten*, en Form, der ikke i Praksis har virket heldigt, og andre Steder have vi et „*Patentgebyr*“ for Ret til at have Vinkælder.